

Η εορτή των Μυροφόρων στην Αριμάθεια (βίντεο)

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Την μνήμη του Αγίου Ιωσήφ του υπό Αριμαθαίας, ετίμησαν την περασμένη Κυριακή στην Ρέμλη , όπως ανακοινώθηκε από το Πατριαρχείο των Ιεροσολύμων.

Η ανακοίνωση του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων

Τήν Κυριακήν, 29 Ἀπριλίου/ 12ην Μαΐου 2019, ἐωρτάσθη εἰς Ρέμλην, Ἀρχαίαν Ἀριμάθειαν ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ ἀπό Ἀριμαθαίας, τοῦ ζητήσαντος τό σῶμα τοῦ Κυρίου παρά τοῦ Πιλάτου καί ἐνταφιάσαντος τοῦτο μετά τῶν Μυροφόρων Γυναικῶν εἰς τόν Πανάγιον Τάφον.

Τῆς θείας Λειτουργίας ἐπί τῇ ἐορτῇ ταύτῃ εἰς τόν ἱερόν Ναόν τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Πατριαρχείου προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὡς τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Μελετίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου, τοῦ π. Ἰωσήφ, παρεπιδημοῦντος ἐκ τῆς Ἐκκλησίας

τῆς Τσεχίας, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου, παρουσίᾳ μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας εἰς Τέλ Ἀβίβ, ψάλλοντος τοῦ ψάλτου τῆς Κοινότητος Ρέμλης Ἡλιάς, καί μετέχοντος ἐν εὐλαβείᾳ πιστοῦ λαοῦ τῆς Κοινότητος Ρέμλης.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον Λόγον πρὸς τοὺς πιστοὺς ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος καί ἀντί μύρου τόν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη καί Χριστὸν ὁψόμεθα δικαιοσύνης Ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα», ἀναφωνεῖ ὑμνολογικῶς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί.

Ὁ τῆς δικαιοσύνης Ἥλιος, δηλονότι ὁ ἀναστάς Χριστός, ὁ τοῖς πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλον συνήγαγε σήμερον πάντας ἡμᾶς, ἵνα ἀφ' ἐνός μὲν τιμήσωμεν ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ πόλει τῇ ἀγιογραφικῇ Ἀριμαθαίᾳ (Ρέμλῃ) τόν εὐσχήμονα Ἰωσήφ σὺν τῷ συμμαθητῇ αὐτοῦ Νικοδήμῳ· ἀφ' ἐτέρου δέ ἐπιτελέσωμεν τὴν μνήμην τῶν εὐσεβῶν Μυροφόρων γυναικῶν.

Αἱ μὲν Μυροφόροι γυναῖκες εἶναι αὐταί, αἵτινες ἀνέλαβον τὰ τῆς ταφῆς τοῦ Τιμίου Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. «Ἠρώτησε τόν Πιλᾶτον Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὢν μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ κεκρυμμένος δέ διὰ τόν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἵνα ἄρῃ τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καί ἐπέτρεψεν ὁ Πιλᾶτος· ἦλθεν οὖν καί ἦρε τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, ἦλθε δέ καί ὁ Νικόδημος ὁ ἐλθὼν πρὸς τοῦ Ἰησοῦν νυκτός τό πρῶτον, φέρων μεῖγμα σμύρνης καί ἀλόης ὡς λίτρα ἑκατόν», (Ἰωάν. 19, 38-39).

Τόσον αἱ Μυροφόροι γυναῖκες ὅσον καί οἱ κεκρυμμένοι μαθηταί τοῦ Ἰησοῦ εὐσχήμων Ἰωσήφ καί Νικόδημος εἶναι οἱ ἀψευδεῖς μάρτυρες τῆς ταφῆς καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο καί ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία τιμᾷ καί προβάλλει αὐτούς καί δι' αὐτῶν καλεῖ ἡμᾶς νά συμμετάσχωμεν εἰς τὴν χαράν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, προσφέροντες ἀντί μύρων τόν πασχάλιον ὕμνον τῷ Θεῷ καί Δεσπότη ἡμῶν.

Μέ ἄλλα λόγια, καλούμεθα νά ἴδωμεν τόν Χριστόν, ὁ Ὅποιος εἶναι ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης μέ τὰ νοερά μάτια τῆς ψυχῆς. Καλούμεθα νά συμμετάσχωμεν οὐχί εἰς τό Νομικόν Πάσχα, κατὰ τό ὅποιον ὁ λαός ὁ Ἑβραϊκός ἐώρταζε τὴν διάβασιν διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, ἐκ τῆς Αἰγυπτιακῆς δουλείας εἰς τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ, διὰ τῆς θείας ἐπεμβάσεως, ἀλλὰ καλούμεθα νά ἐορτάσωμεν κατὰ τόν ἅγιον Γρηγόριον τόν Θεολόγον, τό Πάσχα τῆς θείας Χάριτος, δηλονότι τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, διὰ τῆς ὁποίας ἐπιτυγχάνεται ἡ διάβασις ἡμῶν «ἐκ θανάτου πρὸς

ζωήν καί ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν», ἐπιτυγχάνεται ἡ μέθεξις ἡμῶν ἐν τῷ Ἀναστάντι Χριστῷ. Διὰ τοῦτο καί ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἀναφωνεῖ: «ὦ Πάσχα τό μέγα καί ἱερόν καί παντός τοῦ κόσμου καθάρσιον». Ἄνευ τῆς κοινωνίας ἡμῶν μετὰ τοῦ Χριστοῦ παραμένομεν εἰς τὴν νέκρωσιν τῆς ἁμαρτίας καί τῆς δουλείας αὐτῆς. «Ὁ μὴ ὁρῶν καί ἀκούων καί αἰσθανόμενος πνευματικῶς, νεκρὸς ἐστίν», λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης.

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ δεχόμενος τὸν Χριστόν ζῇ ἐν αὐτῷ ὁ Χριστός ὁ εἰπών: «Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καί πίνων μου τὸ αἶμα ἐν ἐμοί μένει καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ», (Ἰωάν. 6,54), καὶ «τό γεγεννημένον ἐκ τῆς σαρκὸς σὰρξ ἐστὶ καί τό γεγεννημένον ἐκ τοῦ Πνεύματος, πνεῦμά ἐστι», (Ἰωαν. 3,6).

Ἑρμηνεύων τοὺς Κυριακοὺς τούτους λόγους ὁ Ζιγαβηνὸς λέγει: «Οὐ σαρκική ἐστὶν ἡ γέννησις, ἀλλὰ πνευματική... Λοιπὸν οὖν ἡ μὲν σαρκική γέννησις αἰσθητή ἐστίν· ἡ δέ πνευματική νοητή καί οὐ χρῆ αἰσθητῶς ἐξετάζειν τό νοητόν, οὐδέ ἀνθρωπίνως τό θεῖον πρᾶγμα».

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ Ἀνάστασις τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀναγέννησιν ἡμῶν, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «ἔσωσεν ἡμᾶς ὁ Χριστός διὰ λουτροῦ παλιγεννεσίας καί ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου», (Τιτ. 3,5). Αὐτό τοῦτο ἀκριβῶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον τό τῆς ἀνακαινώσεως ἔδωκεν ὁ Χριστός εἰς τοὺς πιστεύοντας εἰς τὴν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ. «Ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐν Αὐτῷ μένομεν καί αὐτός ὁ Χριστός ἐν ἡμῖν, ὅτι ἐκ τοῦ Πνεύματος Αὐτοῦ δέδωκεν ἡμῖν», (Α' Ἰωάν. 4,13), λέγει ὁ ἅγιος Εὐαγγελιστὴς καί Ἀπόστολος Ἰωάννης. Οἱ πνευματοφόροι νηπτικοὶ Πατέρες τονίζουν τό γεγονός, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ὑποδέχεται ἐντός του τὸν Ἀναστάντα Χριστόν, ὁ Χριστός γίνεται δευτέρα ψυχὴ αὐτοῦ: «ψυχὴ τις δευτέρα τοῖς ἀνθρώποις ἡ Ἀνάστασις», λέγει ὁ ὁσιος Νεῖλος.

Διὰ νὰ γίνῃ μέτοχος καί κοινωνὸς τῆς ἐμπειρίας ταύτης, ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖται ἀπὸ σῶμα καί ψυχὴ καί ἀπὸ αἰσθήσεις τόσον σωματικὰς ὅσον καί ψυχικὰς ἔχει ἀνάγκην καθάρσεως, ὡς παραγγέλλει ὑμνολογικῶς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγων: «Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις καί ὁψόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, Χριστόν ἐξαστράπτοντα, καί χαίρετε φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ᾗδοντες».

Τό ἀπρόσιτον φῶς τῆς Ἀναστάσεως, δηλονότι τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ἐθεάσαντο μέ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς πνευματικούς, ἀλλὰ καί τοὺς φυσικούς – σωματικούς τόσον αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὅσον καί οἱ Ἰωσήφ καί Νικόδημος. Διὰ τοῦτο αἱ μὲν Μυροφόροι γυναῖκες ἀνεδείχθησαν αὐτόπται καί ἀψευδεῖς μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως, Ἰωσήφ δέ καί Νικόδημος τῆς ταφῆς.

Ἰδοὺ λοιπόν διὰ τί ὁ Συναξαριστής τῆς Ἐκκλησίας λέγει: «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τρίτῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα τὴν τῶν ἁγίων γυναικῶν Μυροφόρων ἑορτὴν ἑορτάζομεν· ἔτι δέ μνεῖαν ποιούμεθα καὶ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ, ὃς ἦν μαθητὴς κεκρυμμένος. Πρὸς δέ καὶ τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου».

Αἱ θεόφρονες Μυροφόροι γυναῖκες εἶναι αὗται, αἱ ὁποῖαι εὐηγγελίσαντο τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ, ὡς ἐναργέστατα λέγει ὑμνολογικῶς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον, ὃν δέ ὡς θνητόν, μετὰ δακρύων ἐζήτουν, προσεκύνησαν χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τό μυστικόν σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο».

Τό μυστικόν τοῦτον εὐαγγελισμόν τοῦ Πάσχα, δηλονότι τῆς Ἀναστάσεως καλούμεθα νὰ ἐνστερνιστῶμεν καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μιμούμενοι τό Χριστιανικόν φρόνημα, δηλονότι τὴν μεγάλην ἀγάπην, ἀφοσίωσιν ἀλλὰ καὶ τόλμην τόσοσιν τῶν Μυροφόρων γυναικῶν, αἵτινες «ἐξελθοῦσαι ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δέ αὐτάς τρόμος καὶ ἔκστασις καὶ οὐδενὶ οὐδέν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ», (Μαρκ. 16,70), ὅσων καὶ τῶν μαθητῶν Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμου, οἵτινες ἐπέδειξαν τὴν ἰδίαν ἀγάπην, τὴν ἰδίαν ἀφοσίωσιν καὶ τό ἴδιον θάρρος: «Ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὃς καὶ αὐτός ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς τὸν Πιλᾶτον καὶ ῥήτησατο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ» (Μάρκ. 15,43).

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου Χριστιανοί, δέν εἶναι ἄλλο τι ἀπὸ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, «τοῦ καλοῦντος ἡμᾶς εἰς τὴν Ἐαυτοῦ Βασιλείαν καὶ δόξαν», (Α' Θεσ. 2-12), ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Χριστός Ἀνέστη.

Μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ δραστήριος ἡγούμενος καὶ ἀνακαινίσας τὸν Ναόν καὶ τὴν Μονὴν Ἀρχιμανδρίτης π. Νήφων παρέθεσε κέρασμα εἰς τό ἡγουμενεῖον, ἔνθα καὶ προσεφώνησε τό ποίμνιον, ὁ δέ Μακαριώτατος ἀντεφώνησεν οὕτως:

«Ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον Αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν, συνετάφημεν οὖν Αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὥσπερ ἡγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν», (Ρωμ. 6,3-4), κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ ἁγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία ἔχει τό ἱερόν προνόμιον νὰ τιμᾷ καὶ νὰ γεραίρει τὴν μνήμην τῶν ἁγίων Μυροφόρων Γυναικῶν καὶ δὴ τῶν κεκρυμμένων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, Νικοδήμου καὶ Ἰωσήφ, ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ πόλει τῆς

Ἀριμαθαίας, δηλονότι τῆς σημερινῆς Ρέμλης.

Ἡ σημερινή ἑορτή, ἡ ὁποία κατ' οὐσίαν ἀφορᾷ εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν ἑορτῶν καὶ πανηγυρίων τῶν πανηγύρεων, δηλονότι τοῦ Πάσχα, δέν πρόκειται διὰ ἓνα ἐξωτερικόν τυπικόν ἑορτασμόν, ἀλλὰ διὰ ἐσωτερικόν καὶ πνευματικόν. Ὁ σκοπὸς τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ ζωῆς εἶναι ἓνας καὶ μοναδικός, ἡ συνανάστασις μέτῳ Ἀναστάντα Χριστόν. «Αὐτός, ὁ ὁποῖος μνηθῆκε εἰς τὴν ἀπόρρητον δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως ἐγνώρισεν ἐκ πείρας διὰ ποῖον σκοπὸν ὁ Χριστὸς ἐδημιούργησε τὸν κόσμον», λέγει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καλεῖ τοὺς Χριστιανούς, «ἵνα περιπατήσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς», (Ρωμ. 6,4). Ἡ καινούργια ἐν Χριστῷ ζωὴ ἡμῶν εἶναι ἀναγκαία καὶ ἐπιβεβλημένη, ἐάν ὄντως θέλωμεν νὰ ἀποφύγωμεν τὸν πνευματικόν θάνατον, ὡς λέγει ὁ μέγας καὶ σοφὸς Παῦλος: «εἰ γὰρ κατὰ σάρκα ζῆτε, μέλλετε ἀποθνήσκειν· εἰ δέ Πνεύματι τὰς πράξεις τοῦ σώματος θανατοῦτε, ζήσεσθε. Ὅσοι γὰρ Πνεύματι Θεοῦ ἄγονται, οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Θεοῦ», (Ρωμ. 8, 13-14).

Ὁ σκοπὸς καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ Rum Orthodox Πατριαρχείου ἡμῶν, τουτέστιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων ἦτο καὶ εἶναι ἡ διαφύλαξις καὶ διακονία τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων ἀφ' ἑνός καὶ ἡ ποιμαντικὴ μέριμνα τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος αὐτοῦ, δηλονότι ἡ διασφάλισις τῆς πολιτισμικῆς, τῆς παραδοσιακῆς καὶ κυρίως τῆς ἐθνικο-θρησκευτικῆς ταυτότητος αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς εἰρήνης τοῦ Ἀναστάντος ἐκ νεκρῶν Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Χριστὸς Ἀνέστη.

Μετά τὴν ἀντιφώνησιν ταύτην ὁ Μακαριώτατος ἀπένειμεν ἐπιστήθιον ἱερατικόν σταυρόν εἰς τὸν Ἀρχιμανδρίτην Νήφωνα, εἰς ἀναγνώρισιν τῆς ἀφοσιωμένης αὐτοῦ διακονίας ὡς ἡγούμενος Ρέμλης καὶ εἰς τὴν βοηθοῦσαν τούτον ἐπὶ δέκα ἑπτὰ ἔτη μοναχὴν Φεβρωνίαν σταυρόν καὶ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Τάφου, τὴν μεσημβρίαν δέ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Νήφων παρέθεσε γεῦμα εἰς ἐστιατόριον τῆς πόλεως.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας